

første Linie hviler, det er virkelig Eksamenstskolerne, det er først og fremmest Realskolerne, og naar jeg ønsker, at Fortsættelsesskolerne skulle støttes, saa er det væsentlig, fordi jeg deri ser en Modsværgelse mod Realskolerne, fordi jeg tror, at der er mange Menneſter, navnlig paa Landet, der kunde ønske, at deres Børn, særlig ved Vintertide, fik en videregaaende Undervisning, men som nu ingen Stæder have at skaffe deres Børn denne Undervisning og derfor fristes til at sætte dem i en Realskole; der komme de ind paa den Vej, der fører til Eksamen, og derved komme de bort fra det legemlige Arbejde. Jeg tror, at saa længe vi overhovedet maa nøjes med at reformere vort Skolevæsen og lappe paa det ved Hjælp af Bevillinger paa Finansloven, er en Bevilling til Fortsættelsesskolerne en af de Bevillinger, der kan gøre mest Gavn. Og jeg vilde sætte stor Pris paa, om denne Bevilling blev tagen fra Realskolerne, saaledes at vi knap- pede lige saa meget af paa Realskolerne, som vi gave til Fortsættelsesskolerne. Thi jeg tror ganske vist, at over for det Mængde af Realskoler, som vokser op og stadig faar Statsunderstøttelse, maa man begynde at være noget mere tænebr. — Der er dernæst et Punkt paa Justitsministeriets Budget, jeg ønsker at fremdrage; det er et Forslag, der findes paa § 27 Nr. II, 5. Det er en Bevilling paa 1,000 Kr., som har haft den sørgelige Skæbne i Aar at falde ud, meddeles der, og som derfor vil blive opført paa Tilfølgbevillingsloven. Disse 1,000 Kr. er et midlertidigt Honorar til Overlægen ved Kommunehospitalets 6te Afdeling for Foretagelse af lægevidenskabelige Skøn over tvivlsomme Sindstilstande efter Ketternes Begæring. Disse 1,000 Kr. have i disse Dage faaet en vis aktuel Betydning, have i det hele taget faaet det i Løbet af det sidste Aar. Denne Bevilling blev sat ind paa Finansloven i Samlingen 1892—93. Justitsministeriet fremkom da med Krav paa denne Bevilling i Genhold til en Skrivelse fra Kjøbenhavns Magistrat, og i denne Skrivelse motiveres Fordringen paa 1,000 Kr. til Overlægen ved 6te Afdeling ved den store Forøgelse, som disse Forretninger ere undergaaede, dels paa Grund af Byens Vækst og dels paa Grund af den stigende Tilbøjelighed og Trang til at underkaste tvivlsomme Individuer Observation; derved lægges der i stigende Grad Beslag paa vedkommende Overlæges Kræfter, og man mener altsaa at kunne motivere denne Bevilling paa 1,000 Kr. til Overlægen ved 6te Afdeling paa Kommunehospitalet paa denne Maade. Finansudvalget gif ind derpaa, og

denne Post findes altsaa for første Gang paa Finansloven eller skulde være opført for første Gang paa Finansloven for 1893—94. Da den nu kommer igen her, synes jeg, at der er Anledning til at tage denne Motivering under nærmere Overvejelse, thi den Gang lod det ikke til. — i ethvert Tilfælde saa vidt jeg har kunnet opdage — at den har fremkaldt nogen Debat. Men jeg synes, at naar Kjøbenhavns Magistrat skriver, at der er ikke alene en stigende Trang til at underkaste tvivlsomme Individuer Observation, men ogsaa en stigende Tilbøjelighed dertil, saa staar man dog over for et Fænomen, som vel adskillige have haft Vejrlighed til at lægge Mærke til i det daglige Liv, at ethvert Menneſte, der er noget aparte, enhver, der afviger noget fra den slagne Landevej, er man tilbøjelig til øjeblikkelig at dømme som sindssyg, og enten at umyndiggøre eller gøre det ved, som der her er Tale om, nemlig indlægge ham til Observation, og denne Observation fører jo grumme ofte til en varig Indespærring paa en Sindssygeanstalt. Jeg tror, der er al Anledning til at lægge en lille Dæmper paa denne efter Kjøbenhavns Magistrats Sigende om sig gribende Tilbøjelighed, og det forekommer mig, at det vilde være en taknemlig og tidsvarende Opgave saa vel for den højtærede Justitsminister som for det ærede Finansudvalg at tage under Overvejelse, om der ikke kunde findes mere betryggende Former, hvorunder denne Indlæggelse kunde foretages, saaledes at man dog ikke alt for ofte maa oplene det, at Menneſter, der i ingen Maade ere farlige for den offentlige Sikkerhed — og det bør dog, i det mindste saa vidt jeg kan skønne, være det afgørende i den Slags Spørgsmaal, at man kun kan indlægge Menneſter, der ere farlige, om ikke for den offentlige Sikkerhed, saa dog overhovedet for andres Sikkerhed — imod deres Vilje indlægges paa en Sindssygeanstalt. Det kunde naturligtvis ikke falde mig ind uden videre at betragte som et paa- lideligt Grundlag og bygge paa alt, hvad der i disse Dage er kommet frem i Bladene derom, men det er jo ikke et enestaaende Tilfælde, og man maa jo vel huske paa, at de Tilfælde, der komme frem for Offentligheden, særlig ere de, hvor det rammer Mænd og Kvinder af de Samfundsklasser, der have formaaende og indflydelsesrige Venner, der ere i Stand til igen at faa dem ud. Vi vide saare lidet om, hvor mange af andre Samfundsklasser, der ikke have saadanne Venner til at hjælpe dem ud, den samme Skæbne har ramt, uden at det nogen Sinde er kommet frem. Det er jo karakteristisk, naar man ser — det er formodentlig Kjø-